

[Behnke]

Det er nemlig sådan, at verdens stærkeste magt er den, som forbrugerne udøver, når de vælger, om de vil gå ind gennem en butiksdør eller ej, og vælger, om de vil tage varer med ud fra butikken eller ej. I en situation, hvor fru Tove Lindbo Larsen eller hr. Rahbæk Møller ikke føler, at skiltningen i den butik, de handler i, er tilstrækkelig, kan de selvfølgelig vælge at gøre den handlende opmærksom på det, men de kan også vælge at lade være med fremover at handle i den pågældende butik. Hvis tilstrækkelig mange forbrugere lader være med at handle i den pågældende butik, bliver butikkens indehaver vel på et eller andet tidspunkt opmærksom på, at det ikke er særlig smart at have en butik uden kunder. Hvis det afgørende for, om kunderne kommer der, er, at skiltningen er i orden, vil den handlende meget hurtigt finde ud af at få en tilstrækkelig skiltning.

Derfor føler jeg også anledning til under andenbehandlingen at gøre opmærksom på, at når vi ikke kan støtte lovforslaget, medmindre der sker en række ændringer mellem anden- og tredjebehandlingen, er det simpelt hen, fordi vi overhovedet ikke ønsker, at det offentlige skal blande sig i det. Det er ikke nogen offentlig opgave.

Selv om hr. Rahbæk Møller taler så varmt om forbrugerbeskyttelse, udvikler den sig meget hurtigt til det, som hr. Grove kaldte børnehavementalitet, og bortset fra den konklusion, hr. Grove drog, nemlig at man skulle stemme for lovforslaget, var det korrekt set af hr. Grove, at forbrugerne skal have lov til at gå ind i en butik, købe en vare og fortryde det. Det er ikke det offentlige opgave at hjælpe hver enkelt igennem et supermarked.

Det er glimrende, at vi får fjernet – man kalder det afbureaukratisering, men det kalder man så meget i disse tider – dette tilsyn, og det er vi selvfølgelig tilhængere af, men i lovforslaget som helhed er der stadig væk alt for mange regler og reguleringer.

For at gentage mig selv må industriministeren altså være i stand til at producere nogle flere ændringsforslag til tredjebehandlingen, hvis man vil have Fremskridtspartiets stemmer, og vel at mærke nogle ændringsforslag, som samlet betyder en større frihed på hele markedet og ikke kun omhandler spørgsmålet om, hvorvidt man skal have myndigheder til at påse, om der er sat prismærker på samtlige liter sødmælk.

(Kort bemærkning).

Tove Lindbo Larsen (S):

Jeg synes, at jeg efter hr. Behnkes indlæg bliver nødt til at gøre opmærksom på, at der i bemærkningerne til lovforslaget står, at opgaven overdrages til politiet. Jeg vil godt spørge justitsministeren, om ikke det er rigtigt forstået, at politiet slet ikke er interesseret i den opgave.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Jeg tror ikke, justitsministeren hørte fru Tove Lindbo Larsens spørgsmål, og derfor vil jeg gerne gentage det.

I et ændringsforslag til lovforslaget om mærkning og skiltning med pris m.v. foreslår regeringen, at man afskaffer et tilsyn, men skriver til gengæld, at politiet så skal føre tilsyn med, at loven bliver overholdt. Hvis en borger f.eks. mener, at en urmager ikke skilter så tilstrækkeligt, som han skal, er det politiet, borgeren skal henvende sig til for at få sagen taget op.

Spørgsmålet lyder: Er det ikke netop den slags opgaver, politiet har bedt om at blive fri for, så de f.eks. kunne tage sig af narkosagerne på Vesterbro i stedet for at bruge tiden på mere civile søgsmål, som man vist kan kalde dette?

Justitsministeren (Engell):

Jeg skal ikke blande mig i denne i øvrigt interessante debat, men blot understrege, at de opgaver, som er pålagt politiet i henhold til lovgivningen, varetager politiet selvfølgelig, og politiet tilrettelægger selv sine opgaver og foretager selv sine prioriteringer. Det vil man også gøre i forbindelse med behandlingen af denne sag.

(Kort bemærkning).

Tove Lindbo Larsen (S):

Nu lægger justitsministeren næsten op til en prioritering af politiets opgaver. Jeg vil meget anbefale, at industriministeren og justitsministeren taler sammen om, hvordan det skal lykkes for dem overhovedet at få denne lov til at fungere effektivt.

Der står lysende klart i bemærkningerne til lovforslaget, at det er en politisag. Jeg mener faktisk ikke, at de to ministre skulle afgøre sagen lige nu, de kan snakke sammen på et andet